

HEROJI U REBATINKAMA

Nisu htjeli nositi JNA uniformu, preko petokrake su lijepili hrvatski grb, a otok su branili u rebatinkama

Dora Lozica 9. listopada 2025.

PODIJELI S PRIJATELJIMA!

Fotografija koju je na Facebook stranici UHDDR-a objavio njen autor i predsjednik udruge Krešimir Pecotić, postala je viralan hit – mladi korčulanski dragovoljci zauzeli su sve vojne objekte na otoku pa su podigli hrvatsku zastavu, većina

njih nije ni svjesna da ih užasi rata tek čekaju, a posebno je zanimljivo da su svi u – rebatinkama!

Za sve one koji ne znaju, rebatinke ili rebe je dalmatinski naziv za traperice, a traperice su inače riječ koju južno od tunela Sv. Rok nećete nikad čuti. Iza objektiva tog je 25. rujna 1991. bio **Krešimir Pecotić**, danas ratni veteran, **predsjednik Udruge hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata Korčula**, a onda tek 24-godišnji mladić u – rebatinkama.

Kako nam otkriva Pecotić, svi koji su završili vojsku nekadašnje JNA imali su uniforme rezervnog sastava i vojne čizme, no nisu htjeli nositi jugoslavensku uniformu. Jedino što su tad dobili od HVO-a su prsluci i košulje, naoružani su također naknadno.

„Dobili smo kape, ali nismo ih nosili jer su bile nezgrapne, dobili smo i bedž s hrvatskim grbom i to je bilo to. Ovako obučen u rebatinkama kasnije sam došao prvi put i u Ston gdje sam zadužio prvu, kompletnu uniformu Hrvatske vojske“, prisjetio se Pecotić napominjući kako je fotoaparat, kojim je fotografija snimljena, kupio nakon odrađene prve brodske kadeture.

„Sjećam se da me bilo strah previše slikavati, bojao sam se da me ne zarobe i da te slike ne bi kasnije nekoga s fotografije ugrozile. Imam samo dvadesetak slika iz tog razdoblja“, priznao nam je Pecotić.

Korčulanski su se dragovoljci snalazili kako su mogli i znali, **topnik Aldo Mikelić** imao je tada 33 godine, a JNA kacigu preinačenu u hrvatsku sačuvao je do danas kao i prvu košulju koju su topnici dobili i to njemačku s protukemijskom zaštitom. Mikelić nam priča da su od JNA iskoristili samo čizme, svi su bili u rebatinkama, a preko petokrake na kacigi su bojali i lijepili **hrvatski grb**.

Korčulanski dragovoljci u rebatinkama zapravo su napravili veliki i važan posao te zlokobne 1991. godine, a u studenom su izvojevali i **prvu, službenu pobjedu Domovinskog rata** – razbijanje Treće i završne pomorske blokade u Korčulanskom kanalu. Događaji koji su prethodili toj velikoj i važnoj pobjedi, kad su hrvatske snage na kopnu bilježile gubitke i povlačenja, a uskoro je uslijedio i pad Vukovara, bili su neizvjesni i opasni.

Priča je započela nekoliko mjeseci ranije, u travnju 1991. kad je Krizni štab započeo organizirano izmještanje kompletne vojne evidencije na sigurne lokacije na području Općine Korčula. Općina Korčula tad je obuhvaćala cijeli otok te jugozapadni dio Pelješca od Mokala do Orebića. Na otoku su se već osjećale ratne tenzije i većina dragovoljaca se prijavljivalo u postrojbe civilne ili narodne zaštite.

Poziv na prvo postrojavanje organizirane vojne postrojbe Korčule bio je neformalan, ljudi su bili usmeno obaviješteni putem kurira, ali je odaziv bio stopostotan! Tog vrućeg 9. kolovoza 1. satnija postrojila se u Orebiću, 2. u Žrnovu, a u naredna dva dana postrojile su se 3. i 4. u Blatu i Veloj Luci. Radilo se o bataljunu Zbora narodne garde s četiri teritorijalno raspoređene satnije i pratećim vodovima, zapovjedništvom, vodom veze, inženjerijskom vodom, diverzantskim vodom, sanitetskim vodom, intervencijskim vodom i vodom za logističku potporu.

PJEŠAČKE SATNIJE

U sastavu pješačke bojne obrane općine Korčula bile su : 1 Orebička, 2. Korčulanska, 3. Blatska i 4. Veloluška satnija. Na slikama prisega 2. Korčulanske satnije

Prvo postrojavanje imalo je svrhu obavijestiti ljude gdje su raspoređeni, dati im naputke kako se ponašati, u to vrijeme jugovojska je još uvijek bila na otoku, a država Hrvatska nije postojala. Ono što je bilo jako mudro od tadašnje vlasti jest priznavanje svih činova bivše vojske, vodilo se računa o specijalnosti i obučenosti pa su satnije, uključujući i **2. Korčulansku bojnu**, bile ozbiljno i profesionalno ustrojene bez obzira na to što se radilo o dragovoljcima. Atmosfera je bila odlična, osjećala se složnost i jedinstvo, pričaju nam sudionici tih događaja, u Hrvatskoj se već ozbiljno ratovalo i svi su bili spremni stati u obranu svojih obitelji, domova, otoka, Dalmacije i države.

Korčula naoružala i Dubrovnik i Šibenik

Do kraja listopada postrojbe obrane Općine Korčula brojile su gotovo **1500 dobro obučanih i naoružanih vojnika**, bilo je i vojnika drugih nacionalnosti poput srpske i crnogorske. Veliku ulogu u naoružavanju odigrao je **kapetan bojnog broda Tomislav Katić** koji je tada bio na čelu svih postrojbi koje su sudjelovale u obrani otoka.

„U bivšem sustavu postojala je Narodna obrana, rezervni sastav tadašnje JNA, koja je imala moderno i ispravno naoružanje. To naoružanje je stajalo po brodogradilištima i skladištima diljem otoka, a JNA ih je uskoro povukla u vojna skladišta. Negdje u to vrijeme, bivši komandant Vučetić je bez objašnjenja sebe i obitelj iselio iz Korčule te mi telefonski javio kako sam od danas ja komandant korčulanskog garnizona. Uskoro smo započeli pregovore o vraćanju oružja te izmještanju vojnika iz kasarni diljem otoka. Bili su to mukotrpnji pregovori, no 13. rujna smo uspjeli vratiti naoružanje koje je u tom trenutku bilo moderno i novo i bilo ga je puno. Naoružali smo sve naše postrojbe te smo slali pomoć diljem obale. Gradu Dubrovniku smo poslali 1200 cijevi i nekoliko desetaka tisuća metaka, pet

topova, minobacače, pomoć smo slali i Šibeniku, Makarskoj, Hvaru i Mljetu, a naoružali smo i dio Pelješca koji tad nije pripadao Općini Korčula“. – prisjetio se Tomislav Katić prilikom intervjua prije nekoliko godina.

Topnička cijev uperena prema katedrali

Zapovjednik Katić je s pukovnikom **Željkom**

Seretinekom odigrao ključnu ulogu u deblokiranju otoka Korčule za što su kasnije nagrađeni i odlikovani, a jedan od najneizvjesnijih trenutaka dogodio se večer prije nego je Pecotićeve fotografija snimljena.

Naime, kasarnom u Gradskom kotaru sv. Antun zapovijedao je srpski oficir koji je dobio naredbu da objekt ne prepusti Korčulanima te da otvori vatru na starogradsku jezgru. **Topnička cijev bila je uperena u zvonik katedrale sv. Marka**, a Pecotiće nam priča kako su bili spremni na silu zauzeti kasarnu.

„Psihoza je bila strašna, prijetili su da će gađati zvonik! Noć prije organizirali smo kompletno zamračenje Pod sv. Antunu, okružili smo kasarnu, bilo je pitanje sekunda kad ćemo nasilno ući. Na svu sreću, Tomo je fenomenalno odradio pregovore“, prisjetio se Pecotiće.

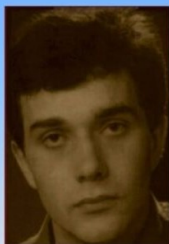
Samo zapovjednik Katić zna kako je uvjerio srpskog zapovjednika kasarne da ne postupi prema naredbama iz Beograda, o tome ne voli govoriti detaljno, no ujutro se ispred kasarne zavijorila hrvatska zastava što je Pecotić odlučio i fotografirati.

Ratni put korčulanskih postrojbi

Ratni put korčulanskih postrojbi nakon razbijanja blokade nastavio se u Stonu i nije im bio lak. Studeni 1991. godine bio je najgori mjesec za pješačku satniju, korčulanski dobrovoljci su po prvi put došli na stonsko ratište, nisu biliiskusni i imali su krive informacije, nisu očekivali takvu pustoš. Bili su jedini na ratištu sa splitskim specijalcima koji su u to vrijeme imali puno gubitaka. Korčulani su doživjeli puno kritičkih trenutaka kad su se bojali za živote, protivnik je bio u ofenzivi, bili su pod direktnom artiljerijskom vatrom. U toj je bitki poginuo zapovjednik orebičke grupe **Tiho Antunović**, korčulanska satnija je imala nekoliko ranjenih.

STRADALI PRIPADNICI POO KORČULA dana 25. studenog 1991.

Tihomir Antunović
Zapovjednik 1. Orebičke satnije

POGINUO :

- Tihomir Antunović – Orebička satnija

RANJENI :

- Ante Radaić -zapovjedništvo
- Jure Bikić – Orebička satnija
- Damir Bikić – Orebička satnija
- Arsen Roso – Orebička satnija
- Damir Mušin - satnija MB-a 82 mm

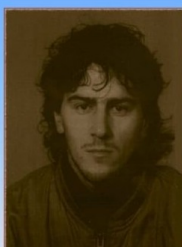
U svibnju 92. rame uz rame s pripadnicima elitnih gardijskih postrojbi Hrvatske vojske deblokirali su i zapadni dio poluotoka Pelješca te su sudjelovali u oslobađanju Dubrovačkog primorja. Mornarički odred i Domobranska bojna ratni put su nastavile po brdima Dubrovačkog zaleđa od Neretve pa sve do krajnjeg juga Republike Hrvatske gdje je obranom šireg područja poluotoka Prevlake, MOMP Korčula dočekao kraj rata.

U izvršenju ratnih zadaća kroz korčulanske postrojbe je tijekom Domovinskog rata prošlo oko 2000 boraca od kojih je 7 pripadnika vojnih i policijskih postrojbi poginulo. Ukupno su na južnom bojištu proveli gotovo dvije godine, uglavnom čuvajući crte razgraničenja na jako nepristupačnom i opasnom teritoriju.

PALI U OBRANI BRDA ZEC

Ranko Bongvardo Župska satnija MOd Pelješac
poginuo 18. 12. 1991.

Samir Mustafić 53. Bojna MDP Split
poginuo 19. 12. 1991.

POGINULI PRIPADNICI Postrojbi obrane općine Korčula tijekom 1992.

Goran Lasić zapovjednik desetine MB 82 mm
poginuo 12. 02. 1992. na mostu Bistrina (Ston)

Ivan Kunjašić pripadnik voda MB 120 mm
poginuo 03.05.1992. u Smokvici

**STRADALI PRIPADNICI PP KORČULA
04. i 05. listopada 1991.**

Želimir Žanetić

POGINUO:

- Želimir Žanetić – 05. listopada 1991.

RANJENI I ZAROBLJENI:

- Damir Šulentić - 04. listopada 1991.
- Jadran Zlokić - 04. listopada 1991.
- Zoran Tomaš - 04. listopada 1991.
- Tonko Gugić - 04. listopada 1991.
- Ante Nobile - 05. listopada 1991.
- Vlatko Bokšić - 05. listopada 1991.

RANJEN:

- Ivo Popović

Dana 04. listopada 1991. kod Slanog su zarobljeni : Jadran Zlokić, Damir Šulentić, Zoran Tomaš i Tonko Gugić. Njihovo zarobljavanje bilo je prikazano na crnogorskoj televiziji

Što ih sve čeka nisu znali mladići na fotografiji koju je Pecotić snimio tog sunčanog, rujanskog jutra 1991. Iako se na fotografiji ne vide dobro svi, Pecotić ističe da su sukladno popisu dragovoljaca, sjećanjima i licima sa slike, pokušali navesti imena dragovoljaca u rebatinkama – *Jakov Radovanović Strule, Marko Farac, Toni Šain, Ante Radojković, Petar Jelušić, Ivo Poša, Vedran Šeparović, Miro Tolić, Pero Zec, Miro Foretić, Zlatan Šeparović, Neno Telenta, Jadranko Jeličić, Nedo Poša, Božo Kaštelan, Paval Vlašić, Jure Kurtović i Krešimir Pecotić* iza objektiva.

„Bili smo mladići, neki od nas i djeca. Okolnosti su nas natjerale da budemo stariji nego što smo bili. Neki ljudi s fotografije su mi prošli ispod radara, potrudit ćemo ih se naći, pitati kakvo je njihovo socijalno i zdravstveno stanje. To je moja zadaća kao predsjednika udruge i to će biti epilog ove fotografije, ima tu dosta posla“, poručio je Pecotić.

FOTO: *Krešimir Pecotić, screenshot iz knjige Ratni put korčulanskih postrojbi autora Željka Seretineka*